Białystok, dnia 12 lutego 1937 r.

BIAŁOSTOCKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 3.

T R E Ś Ć:

DZIAŁ URZĘDOWY: Str.

14 — Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Białymstoku . 55
15 — Obwieszczenie Wojewody Białostockiego o nadaniu tytułu i prawa wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego 66
16 — Obwieszczenia o doręczeniu pism Urzędu Wojewódzkiego osobom niewiadomego pobytu 66
17 — Scalenia gruntów 66

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Zgłoszenia o zagubieniu dokumentów 67

DZIAŁ URZĘDOWY.

14.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 14 stycznia 1937 r.

w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Białymstoku.

Na podstawie art. 408 p. 14, art. 410 p. 9 i 12 oraz art. 415 p. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz.U.R.P. Nr. 86, poz. 663) oraz ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku Nr. S. 65/227/35 z dnia 21 marca 1936 r., oparty na uchwale Rady Miejskiej w Białymstoku z 30 października 1935 r. zarządzam, co następuje:

CZĘŚĆ I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1½ roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, nie zabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 1, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 3.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 1, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względów na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 4.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 5.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 1, 2 i 3 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w umowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 6.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenie lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń—koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 7.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 1, względnie przewidziany w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 8.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 9.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej gdy chodzi o nieruchomości posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia.

§ 10.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 11.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody służące do odprowadzania wód opadowych, do czasu uregulowania rzeki Białej, wody te mogą być odprowadzone do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po urzędnim uzyskaniu pozwolenia.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko bo uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 12.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych jak benżyna, eter, alkohol i t. p.

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierających kwasy i zasady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 13.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 14.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t.p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenie ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 x 1,15 cm. oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w pkt b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali,

nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzania ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 15.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 16.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 17.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób, uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 18.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno - wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 19.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 20.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 21.

Urządzenia, które służyły do odprowadzenia ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 22.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 23.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny były być połączone z tymi kanałami, na podstawie § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągnięte według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

CZĘŚĆ II.

WARUNKI TECHNICZNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 24.

Przewody odprawadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprawadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 25.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,30 m. pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 26.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%.

§ 27.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100	m/m	— 0,03
" " " "	150	"	— 0,02
" " " "	200	"	— 0,015
" " " "	250	"	— 0,01
" " " "	300	"	— 0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwuch punktach.

Średnica przewodów.

§ 28.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50	m/m
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów	70	"
od klozetów wodnych	100	"
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70	"
od rynien deszczowych z dachów	100—150	"

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p.	100 m/m
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 „
od rynien deszczowych	150 „
dla głównego przewodu podwórzowego	150—200 „

i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 29.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większych niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody. Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 30.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m. do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m. do 1,0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 31.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprawadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wody, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej	75 m/m
przy wpustach co najmniej	100 „
przy rurach deszczowych co najmniej	100—150 „

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p.	40 m/m
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach, wpuścikach podłogowych	50 „
przy miskach klozetowych	100 „
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50—70 „
przy rurach deszczowych z dachów	100—150 „
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100 „
przy wpustach podwórzowych	150 „

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 32.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 16) należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 33.

Spustowe rury deszczowe połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 34.

Wodę z podwórz, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania t. j. głębiej niż 1,45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 35.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 36.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 37.

Rury przelewowe, od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą zakończoną nad wpustem lub zlewem posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 38.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m. x 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m. od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m.; przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury, łączącej płuczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Przy każdym spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3 — 5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t p. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 39.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub olejowe i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczone przy ścianach w sposób podany w § 35 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 40.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m. celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 41.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 42.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 43.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczalne pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 44.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 45.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 46 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 46.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowy i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 47.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 m/m ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 m/m żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 m/m dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materiału,

d) przy średnicy 100 m/m przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 m/m i więcej od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 48

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do

materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 49.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 50.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 51.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 52.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowy i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 53.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 54.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm.; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 m/m	—	15 m/m
„ „	150 „	—	17 „
„ „	200 „	—	19 „
„ „	250 „	—	22 „
„ „	300 „	—	25 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 55.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p. posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmiej wynosić:

przy średnicy	50 m/m	—	5 m/m
„ „	70 „	—	5 „
„ „	100 „	—	6 „
„ „	150 „	—	6 „
„ „	200 „	—	6 „

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na

przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 m/m	—	3,5 m/m
„ „	70 „	—	3,5 „
„ „	100 „	—	4,5 „
„ „	150 „	—	4,5 „
„ „	200 „	—	4,5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 56.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 m/m	grub. ścianek	3 m/m
„ „	30 „	„ „	3,5 „
„ „	40 „	„ „	4 „
„ „	50 „	„ „	4 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 57.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 58.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowe pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłókiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

CZĘŚĆ III.

TARYFA OPŁAT.

§ 59.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego zł. 3.—;

2) za wydanie na żądanie właściciela nieruchomości opinii o stanie istniejących urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych po zbadaniu tych urządzeń na miejscu zł. 15.—;

3) za rozpatrzenie projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego za pierwsze dwie sekcje zł. 12.—, a za każdą następną po zł. 3.—;

4) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego po zł. 5.— od kondygnacji.

§ 60.

Za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzenia wód ściekowych Zarząd Miejski pobiera opłatę w wysokości 3% czynszu względnie wartości czynszowej danej nieruchomości.

Obliczenie czynszu względnie wartości czynszowej uskuteczniać się będzie w myśl zasad, przewidzianych w art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 214).

§ 61.

W domach, względnie lokalach, należących do instytucyj dobroczynnych, naukowych i oświatowych, nie przynoszących dochodu przez oddanie ich w najem lub przynoszących dochód brutto nie przekraczający zł. 1000.— rocznie, Zarząd Miejski pobiera 50% opłat, przewidzianych w § 60.

§ 62.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym (przykanaliki) pobierana będzie opłata, obliczona według kosztów połączenia na długości od osi ulicy do granicy nieruchomości z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów dozoru i administracji, z tym, że za część połączenia ponad 10 mtr. opłata nie będzie pobierana;

2) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych — rzeczywiste koszta roboty z 10%-wym dodatkiem na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

3) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właścicieli nieruchomości — rzeczywiste koszta budowy z 10%-wym dodatkiem na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 63.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może odraczać i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszych przepisach, jako też stosować inne ulgi przy ustalaniu i ściąganiu tych należności.

CZĘŚĆ IV.

§ 64.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w Białymstoku od dnia następnego po ogłoszeniu ich w Białostockim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra
(—) Korsak
Podsekretarz Stanu.

15.

OBWIESZCZENIE
Wojewody Białostockiego

o nadaniu tytułu i prawa wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego.

Na podstawie art. 8. ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (D.U. R. P. Nr. 46 poz. 454 z 1928 r.) Wojewoda Białostocki nadał Czesławowi Zaborowskiemu dekretem z dnia 14 stycznia 1937 r. L.K.B.P.—26/25/36 tytuł i złączone z nim prawa do wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego.

Cz. Zaborowski złożył przepisaną przysięgę w dniu 29 stycznia 1937 r., a jako siedzibę obrał Łomżę, ul. Bernatowicza Nr. 9.

16.

OBWIESZCZENIE

o doręczeniu pisma Urzędu Wojewódzkiego Białostockiego osobie niewiadomego pobytu.

Obwieszczenie pierwsze.

Zgodnie z punktem 3 art. 24 rozp. z dnia 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnym; Dz. U. Nr. 36 poz. 341, zawiadamia Urząd Wojewódzki, że w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego jest do odebrania pismo tegoż Urzędu pod znakiem akt OA. 258/61 z dnia 9.X.1936 roku, adresowane do Matysa Garbera, syna Terela, ostatnio zamieszkałego w Krynkach, w powiecie grodzieńskim, obecnie niewiadomego pobytu.

Za Wojewodę
Dr. Józef Żak.

17.

SCALENIA GRUNTÓW.

OBWIESZCZENIE.

Starosta Powiatowy Augustowski na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 635), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 14 stycznia 1937 r. uprawomocniło się orzeczenie Wojewody Białostockiego z dnia 19 grudnia 1936 r. utrzymujące w mocy orzeczenie Starosty Augustowskiego z dnia 20.X.1936 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia na gruntach wsi Lipowo, położonej w gminie Dębowo, pow. augustowskiego.

OBWIESZCZENIE.

Starosta Powiatowy Bielski-Podl. na podstawie art. 36 ustawy z dnia 31.VII.23 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 92 z r. 1927, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporz. Prezyd. Rzeczp. z dn. 11.VII.32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz art. 14 rozp. Prezyd. Rzeczp. z dn. 27.X.33 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem W. K. Z. w Białymstoku z dnia 25 listopada 1936 r. zostało utrzymane w mocy orzeczenie Starosty Powiat. w Bielsku z dnia 23 września 1936 r. dotyczące zatwierdzenia projektu na obszarze scalenia wsi Nowokrnino, gminy Hajnówka, powiatu bielskiego.

W związku z powyższym ogłasza się o zamknięciu postępowania scaleniowego na wymienionym wyżej obszarze.

OBWIESZCZENIE.

Starosta Powiatowy Ostrołęcki na podstawie art. 36 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz.U.R.P. Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Ziemkiej przy Wojewodzie Białostockim z dnia 28 maja 1936 roku zostało utrzymane w mocy orzeczenie Starosty Powiatowego w Ostrołęce z dnia 21 maja 1935 roku, dotyczące zatwierdzenia projektu na obszarze scalenia wsi Mleczki-Abramy, gminy Piski, powiatu ostrołęckiego.

W związku z powyższym ogłasza się o zamknięciu postępowania scaleniowego na wymienionym wyżej obszarze.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

ZAGUBIENIE DOKUMENTÓW

z g ł o s i l i:

1. Maria Górnicka, zam. w Suwałkach plac Mickiewicza 6 — dowodu osobistego, wyd. w styczniu 1927 r.

2. Daria Gruzinówna, zam. w Tartaku Państwowym — Grudki, gm. Białowieża — dowodu osobistego, wyd. przez gminę Orla, pow. bielskiego w r. 1932.

3. Betoch Bella, zam. w Białymstoku, ul. Fabryczna 39 — dowodu osobistego, wyd. przez Starostwo Białostockie.

4. Józef Sulewski, zam. we wsi Godlewo, gm. Białaszewo — skradziono książeczkę wojskową i zaświadczenie mob. oraz dowód osobisty Nr. 2164, wyd. przez Zarząd gminy Białaszewo w dn. 7.VIII.1929 r.

5. Michał Wachowski, zam. w Małkini-Górnej, gm. Orło, pow. ostrowskiego — skradziono książeczkę wojskową, wyd. przez P.K.U. w Małkini, kartę powołania na ćwiczenia oraz kwit na 8 zł. wyd. przez komornika przy Sądzie Grodzkim w Ostrowi. Maz.

6. Józef Nicewicz, zam. we wsi Łączki, gm. Turośl, pow. ostrołęckiego — książeczki wojskowej roczn. 1909, wyd. przez P. K. U. w Łomży.

7. Eugeniusz Kuklsz, zam. w Krynkach, ul. Nowa 39 — książeczki wojskowej i karty mob. roczn. 1912, wyd. przez P. K. U. w Grodnie.

8. Jan Zdancewicz, zam. w Suwałkach, ul. 11 Listopada 116 — książeczki wojskowej, wyd. przez Kadrę Zapasową 3 Szpitala Okręgowego w 1935 r.

9 Aleksander Koladycz, zam. w folw. Michałówka, gm. Izabelin, pow. wołkowyskiego — książeczki wojskowej roczn. 1907, wyd. przez P.K.U. Pińsk.

10 Stanisław Kolendo, zam. we wsi Jadeszki, gm. Dolistowo, pow. białostockiego — zaświadczenia komisji poborowej z r. 1924, kat E, roczn. 1903.

11. Lucyna Mazurowska, zam. w Osowcu-Tw. k/Grajewa — legitymacji Nr. 13, wyd. przez Inspektorat Szkolny w Białymstoku. II ogł.

12. Beniamin Gutman, zam. w Białymstoku, ul. Młynowa Nr. 2 — legitymacji Ubezpieczalni Społecznej w Białymstoku, wyd. na imię Olimpii Dubickiej.

13. Maria Siemieniuk, zam. w Białymstoku, ul. Drewniana Nr. 12 — legitymacji Ubezpieczalni Społecznej w Białymstoku Nr. 5255040, wyd. na nazwisko Petelskiej.

14. Ajzyk Krupiński, zam. w Wys.-Mazowieckiem — karty rzemieślniczej Nr. 201, wyd. przez Starostwo w Wys.-Mazowieckiem.

15. Berko Krawcewicz, zam. w Tykocinie, ul. Rynek 2 — karty rzemieślniczej, wyd. przez Starostwo w Wys.-Mazowieckiem.

16. Mordko Pitkowski, zam. w Białymstoku, ul. Zamenhofa 12 — spalono świadectwo przemysłowe, wyd. przez Urząd Skarbowy w Białymstoku i kartę rzemieślniczą, wyd. przez Starostwo w Sokołowie-Podl.

17. Izba Skarbowa w Białymstoku — zaginięcie w Urzędzie Skarbowym w Sokółce blankietu pokwitowania kasowego serii B. za Nr. 371680.

18. Kazimierz Matysek, zam. w Grodnie, ul. Lipowa Nr. 21 — pozwolenia Nr. 3872 na prowadzenie pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do użytku publicznego, za wyjątkiem motocykli. (I ogł.)

19. Antoni Wirkowski, zam. we wsi Chodorówka-Stara, gm. Suchowola pow. sokólskiego — 1) książeczki wojskowej, wyd. przez P. K. U. Grodno, roczn. 1904 i 2) dowodu tożsamości konia serii B Nr. 405809, wyd. przez R. I. K. w Białymstoku.

20. Marianna Myszkowska, zam. we wsi Prudziszki, gm. Jeleniewo, pow. suwalskiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 433352.

21. Szczukiewicz Karol, zam. w kol. Nowy - Dwór k/Grodna — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 409566.

22. Karol Wojtkowski, zam we wsi Kozłowy-Ług, gm. Szudziałowo, pow. sokólski — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 350409.

23. Koroikiewicz Aleksander, zam. we wsi i gm. Szudziałowo, pow. sokólski — dowodu tożsamości konia serii F Nr. 30399

24. Konstanty Kowalczuk, zam. we wsi Rogożyn-Stary, gm. Lipsk, pow. augustowski — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 337165.

25. Jan Czarnecki, zam. we wsi Łosiniec, gm. Korycin, pow. sokólski—dowodu tożsamości konia serii B Nr. 403912, wyst. na imię Albina Klepackiego z Korycina.

26. Piotr Żuk, zam. we wsi Gudziewicze, gm. Gudziewicze, pow. grodzieński — dowodu tożsamości konia serii F Nr. 365116.

27. Antoni Rożkowski, zam. we wsi Buraki gm. Indura, pow. grodzieński — dowodu tożsamości konia serii B. Nr. 516413.

28. Andrzej Ursyn Niemcewicz, zam. w maj. Kniaziewicze, gm. Indura, pow. grodzieński — dowodów tożsamości koni serii B Nr. Nr. 362459, 381925, 373693 i serii E Nr. 845436, wystawione przez R. I. K. w Grodnie.

29. Kazimierz Gałej, zam. we wsi Igryły, gm. i pow. sokólski — dowodu tożsamości konia Nr. 711254.

30. Masiuk Paweł, zam. we wsi Podbolocie, gm. Krzemienica, pow. wołkowyski — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 448050.

31. Abram Segal, zam. w Druskienikach, ul. Ogrodowa 7 — dowodu tożsamości konia Nr. 357617, wyd. przez R. I K. w Grodnie dnia 30.V.1936 r. wyst. na imię Szmula Szapiro, zam. w Grodnie, ul. Najdusa 16.

32. Janczuk-Jankowski Antoni, zam. we wsi Sieniewice, gm. Drohiczyn n/B, pow. bielskiego — książeczki wojskowej, wyd. przez 6 Baon Saperów w Brześciu n/B, roczn. 1912.

33. Michał Wiśniewski, zam. we wsi Dolistowo Stare, gm. Dolistowo, pow. białostockiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 345250, wyst. przez R. I. K. w Białymstoku.

34. Rozalia Dyszko, zam. we wsi Teolin, gm. Janów, pow. sokólskiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 398618, wyst. na nazwisko Antoniego Dyszki.

35. Kazimierz Jurczewski, zam. we wsi Kraśniany, gm. Sokółka, powiatu sokólskiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 267273.

36. Antoni Lulewicz, zam. we wsi Leszczany, gm. Suchowola, pow. sokólskiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 335251, wyst. przez R. I. K. w Białymstoku.

37. Zarząd Gminy Masiewo—dowodu tożsamości konia serii B Nr. 488111, wyst. na imię Jana Jancewicza, zam. we wsi Skupowo, gm. Masiewo, pow. bielskiego.

38. Adolfina Piszczatowska, zam. w Sokołach, pow. wysoko-mazowieckiego — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 340654, wyst. przez R. I. K. w Białymstoku.

39. Szymon Stepańczuk, zam. we wsi Mosuszyn-Mały, gm. Porozów, pow. wołkowyskiego — dowodu tożsamości konia.

40. Michał Gienieczko, zam. w Łojkach, gm. Balla-Wielka, pow. augustowskiego — dowodu tożsamości konia serii F Nr. 17150, wyst. przez R. I. K. w Grodnie.

41. Zarząd Gminy Masiewo — dowodu tożsamości konia serii B Nr. 488932, wyst. na imię Kuzmickiego Jana, zam. we wsi Pasieki. gm. Masiewo, pow bielskiego.

42. Zarząd Gminy Masiewo — dowodu tożsamości konia serii F Nr. 327791, wyst. na imię Kozaka Aleksandra, zam. w os. Narewka, gm. Masiewo, pow. bielskiego.

43. Mojżesz Kosowicki, zam. w Hajnówce, ul. Marszałka Piłsudskiego 46 — dowodu osobistego, wyd. przez Starostwo w Bielsku Podlaskim.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki, Pałac Branickich.

PRENUMERATA ROCZNA 18 ZŁ.

Cena numeru: do ośmiu stron druku — **1 zł.**, powyżej ośmiu stron — **1 zł. 50 gr.**

CENA OGŁOSZEŃ: za jeden wiersz szpaltowy lub zajęte miejsce — 60 gr., za ogłoszenie przekraczające 2 strony po 50 zł. za stronę; o rejestracji stowarzyszenia — 5 zł.; o wezwaniu spadkobierców — 10 zł.; o postępowaniu spadkowym: pojedyńcze 8 zł., zbiorowe po 4 zł. od każdego postępowania, o regulacji hipotek: pojedyńcze — 10 zł., zbiorowe po 5 zł.; od każdej nieruchomości, o licytacji ruchomości — 15 zł., o licytacji nieruchomości — 25 zł., o umorzeniu zaginionych weksli: pojedyńcze — 10 zł., zbiorowe — 60 gr. za jeden wiersz szpaltowy lub zajęte miejsce. Za jednorazowe ogłoszenie o zagubieniu i 1 egzemplarz dziennika: o zagubieniu dokumentów — 5 zł., dowodów tożsamości koni — 2 zł. 50 gr.

Konto czekowe Administracji Białostockiego Dziennika Wojewódzkiego w Pocztowej Kasie Oszczędności Nr. 30630.

Polska Drukarnia S. Hupperta w Białymstoku Kilińskiego 8 tel. 11-96.